

Feminist? Moi?

Om någon frågar mig om jag är feminist blir jag jävligt misstänksam. Det är ungefär som när någon frågar om man tror på Gud. Det ligger i frågans natur. Den rymmer i sig en evighetskälla av tröttsamma missförstånd.

Jag brukar därför alltid kontra med svaret: Det beror på vad du menar med feminist. Jag vill ju veta om jag genom att svara ja plötsligt anses vara en notorisk manshatare och militant flata, eller vilka uppseendeväckande kvinnor jag kan tänkas förknippas med: Susan Sontag, Gudrun Schyman eller Pippi Långstrump?

Jag tycker inte om att buntas ihop med begrepp och affischnamn. Om jag är feminist är jag det på ett högst personligt sätt, liksom om jag vore religiös. Jag är en människa på jorden som vill jämställdhet, fred och kärlek i största allmänhet, och utan att kategorisera! Men visst, vi lever fortfarande i ett patriarkat. Men det är något både män och kvinnor lider av, och det är något vi enbart kan bekämpa genom att hjälpas åt. Inte dra lans mot varandra i ett feministkrig som nu har pågått sen Strindbergs tid.

Ta det här med Skugge och Ranelid till exempel. Är det inte så man smäller av! Två feminister som slåss mot varandra med alla upptänkliga medel. Eller Carolina Ramqvist och Ulf Lundell. Är det det feministerna ska göra för att förändra världen: Ta kål på varandra?

Aldrig har så många män gått på stan och skjutit barnvagnar framför sig. Aldrig har jag haft så många lyhörda och toleranta grabbar i min bekantskapskrets, aldrig så många urstarka och uppkäftiga kvinnor. Men det är ännu ett stenålderstänkande när det gäller föräldraledigheten som kvinnorna så ogärna släpper ifrån sig. Och det skriker 1800-tal om det faktum att tjejer fortfarande tar för givet att de ska bli bjudna på krogen.

Jag känner flera begåvade kvinnor i min ålder som säger att de blir avtända av att själva betala. Ingenting har hänt fastän redan Strindberg kunde formulera villkoren. ” Fullständig likställighet mellan könen skall avlysa det vedervärdiga hyckleri, som kallas galanteri, eller artighet mot damerna. En flicka skall sålunda icke fordra att en gosse stiger upp och lämnar sin plats, ty det är slavens underdånighetstecken, och en bror skall icke vänjas vid att systrarne bädda upp hans säng eller sy i hans skjortknappar, sådant skall han göra själv.”

Män och kvinnor är två lika intresserade parter i strävan mot ett friskt samhälle. Eller som Simone de Beauvoir skrev: ”Makarna är tillsammans offer för en institution som de inte skapat.” För jösse namn, hur många hundra år ska det gå innan vi börjar samarbeta?

© Tina Messing

Även publicerad i Stockholm City 12 december 2003